

## **ОРГАНІЗАЦІЯ ДІЯЛЬНОСТІ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ: ОСНОВНІ ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВНІ НАПРЯМКИ КОНСТИТУЦІЙНОГО РЕФОРМУВАННЯ**

Роль Глави держави у здійсненні конституційної реформи та статус Гаранта додержання Конституції України вимагають особливої уваги з огляду на перспективи конституційної реформи в Україні, одним із результатів якої має бути створення демократичного в загальному розумінні інституту Президентства.

Актуальною проблемою та одним із основних питань для реформування інституту Президентства є взаємовідносини з парламентом.

Відносини президента з парламентом – головний елемент державного механізму в країнах світу. Від ефективності взаємодії цих політичних інститутів багато в чому залежить стабільність всієї політичної системи. Зміни характеру відносин між президентом та парламентом обумовлені, як відомо, радикальними змінами в державних структурах, що пов'язані з формуванням практично нової форми держави. Саме відносини між президентом і парламентом багато в чому впливають на форму державного правління [1, с. 178].

Прикладом цьому є конституційна реформа в Україні, коли шляхом розподілу повноважень між Верховною Радою України та Президентом України в країні форма правління з президентсько-парламентської змінюється на парламентсько-президентську.

Реально Президент України може ефективно реалізувати свій конституційно-правовий статус лише за сприятливих політичних обставин: коли парламентська коаліційна більшість та утворений нею Уряд будуть партійними союзниками Глави держави, а ще краще – представлятимуть із ним єдину політичну силу.

За інших умов, тобто у випадку протистояння, реалізація конституційно-правового статусу Президента України зазнаватиме суттєвих ускладнень, якщо не буде в частині окремих повноважень зведена нанівець. Відтак, на поточний момент реалізація конституційно-правового статусу Президента України значною мірою детермінується політичними чинниками і виявляє недостатність конституційних гарантій цього статусу.

Сьогодні інститут Президентства в Україні дійсно потребує комплексного вдосконалення шляхом конституційного реформування, підвищення рівня законодавчої регламентації. Це сприятиме підвищенню

ефективності управління інституту Президентства, також передбачає здійснення системи заходів, серед яких пріоритетними напрямами є вдосконалення нормативно-правової бази та забезпечення впровадження президентських рішень на практиці [1; 37-40].

Досягненню цих цілей сприятиме уточнення процедури законодавчої ініціативи, ветоування та промугляції законів, регламентація звернень Президента України до Конституційного Суду України, конкретизація предметних меж президентських указів, порядок обрання Президента України та дострокового припинення його повноважень [2, с. 448].

Також, окрема увагу у конституційному реформуванні повинна відводитись перегляду та доопрацюванню підстав і процедури дострокового припинення повноважень Президента України, передусім, з позицій недопущення Главою держави порушення вимог до особи Президента України, забезпечення можливості волевиявлення народу з питань довіри главі держави та загальної оптимізації механізму усунення Президента України з поста в порядку імпічменту. Унормування взаємодії Глави Держави з парламентською більшістю та опозицією.

Важливу роль у підвищенні ефективності управління відіграє вдале здійснення Президентом України кадрових, адміністративних, нормотворчих повноважень. Останні мають бути спрямовані на забезпечення злагодженої роботи органів при Президентові України, запобігання корупції, сприяння децентралізації та демократизації управління.

Порядок діяльності апарату та інших допоміжних органів глави держави, має визначатись на засадах підконтрольності і підзвітності главі держави, його допоміжних органів та координаційного статусу Канцелярії Президента України у системі допоміжних органів Президента України [3, с. 450].

Названі завдання спрямовані на те, щоб оптимізувати взаємодії вищих органів держави. Вони передбачають прийняття законів, усунення суперечностей у функціонуванні парламентських коаліцій, Конституційного Суду України, інших інститутів.

## **СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ**

1. О. Т. Волошук. Інститут президента у Франції, Росії та Україні: конституційні норми і політична практика: монографія / О. Т. Волошук. – Чернівці: Технодруk, 2009. – 260 с.
2. Н. В. Агафонова. Актуальні питання конституційного реформаційного процесу / Н. В. Агафонова / Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія «Юридичні науки». – 2016. – Випуск 4. – Том 1. – С. 37-40.

3. І. М. Старків. Історико-правові витоки інституту президентства в Україні та світі / І. М. Старків / Форум права. – 2012. – № 4. – 859 с.